

EL MICALET GALÀCTIC

La reina Ataülfa

Josep Antoni Fluixà

Dibuixos d'Antoni Laveda

Una història exemplar

En un dels països més bells de la Terra, hi vivia, no fa encara molts anys, la reina Ataülfa. Però, si per casualitat el visiteu alguna vegada i se us acudeix preguntar per ella, ningú no en sabrà dir-vos ni mitja paraula, perquè, a hores d'ara, potser, no hi ha cap habitant que se'n recorde. El seu nom va ser esborrat de tots els arxius oficials, oblidat intencionadament en els llibres d'història i silenciats per la gent en les converses particulars com a castic per les seues maldats.

Per això, a poc a poc, el record de la reina Ataülfa va desaparèixer de la memòria col·lectiva d'aquell país menut i encisador que a penes era

conegut pels pobles veïns més enllà de les seues fronteres. Només, de tant en tant, algun pare o alguna mare utilitzava inconscientment el nom d'aquella reina per tal d'acovardir el seu fill i dissuadir-lo de la realització de qualsevol malifeta.

—Si no et portes bé, vindrà Ataülfa i et tan-
carà!

L'efecte solia ser immediat. No hi havia cap xiquet o xiqueta que no s'esborronara en sentir aquell nom i, encara que alguns tractaven de dissimular-ho, sols la seua menció era capaç de posar-li els cabells de punta, fins i tot al més atrevit i trapella dels infants.

No obstant això, de vegades, hi havia encara algun presumit que, davant dels companys, era capaç d'afirmar que a ell no li feia por ningú, i menys encara un personatge tan irreal com Ataülfa.

—Sou tots uns babaus! —assegurava aleshores l'audaç de torn que, inevitablement, mirava els altres de dalt a baix, amb gest de perdonavides, mentre tractava d'explicar-los la indiscutible lògica del seu raonament—. En realitat, Ataülfa no és ningú. Només és un invent dels nostres pares per fer-nos por i tenir-nos controlats. Coneixeu algú que l'haja vista alguna volta?

—No! —contestaven els altres, que escoltaven sempre amb cara de no fiar-se'n massa.

—Aleshores...! —exclamava triomfalment l'intrèpid orador davant d'una prova tan palpable de la seua teoria.

Però, desgraciadament per a ell, sempre hi havia algú capaç d'igualir la festa al més valent i, finalment, qualsevol dels assistents a la tertúlia improvisada s'arriscava a pronunciar en veu alta les paraules següents:

—Potser tens raó, però, si és com tu dius, no tindràs cap inconvenient a visitar les ruïnes del vell palau.

—Home! Una cosa no té res a veure amb l'altra! —manifestava l'al·ludit amb una gran indignació que no li evitava, d'altra banda, perdre l'ànim gallard amb què s'havia mostrat fins aquell moment.

Llavors, els presents aprofitaven el primer senyal de feblesa de l'atrevit company per venjar-se de la insolència que els havia fet sentir-se, per uns instants, especialment covards, quan tot el món sabia que el nom d'Ataülfa causava, si més no, un respecte profund.

—T'has catat, valent!

—Molt de parlar, però a l'hora de la veritat tens tanta por com nosaltres.

—Jo? —protestava l'acusat sense massa convenció.

—Sí, sí! Que t'has posat blanc com la paret,

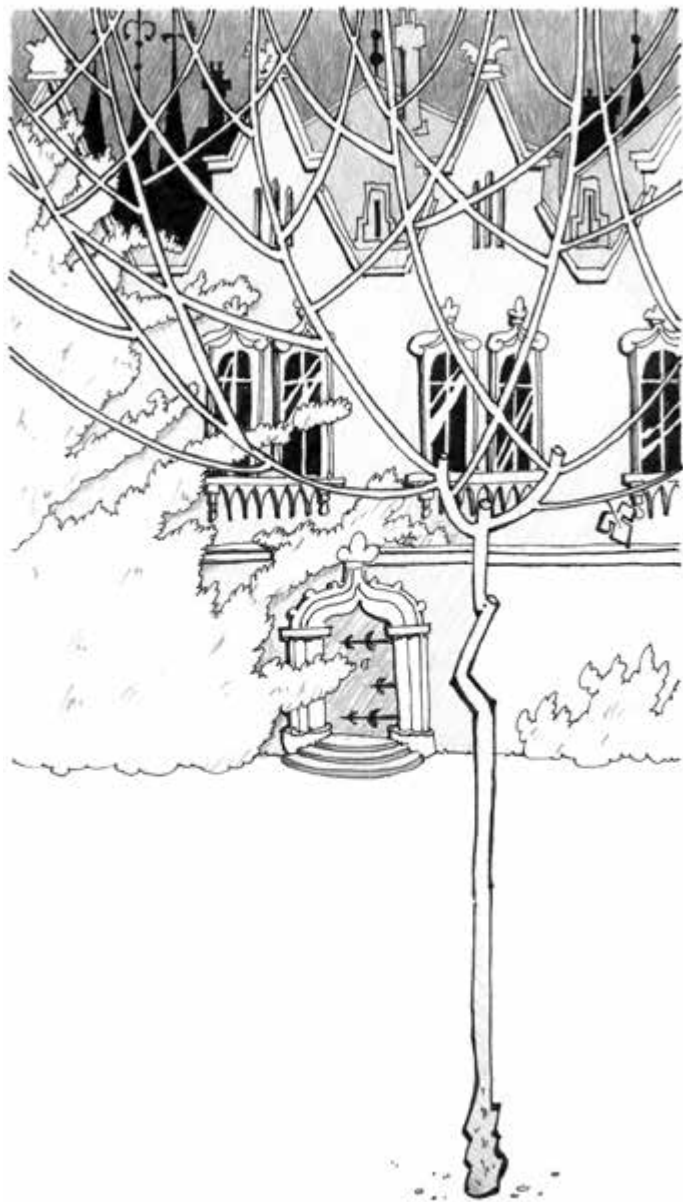
només de pensar en la possibilitat d'haver d'entrar al palau!

—Blanc i ara roig com una tomaca! —exclamava algú per tal de reforçar finalment el retret unànime que provocaven aquelles actituds dels valents arrogants.

I, de seguida, esclafien a riure mentre donaven per acabada la conversa i la fanfarronada del fantotxe que, segurament, s'ho pensaria molt abans de cometre un altre atreviment com aquell. No debades es contaven moltes històries i llegendes sobre l'estat ruïnós del vell palau reial i, totes, igual d'horripilants. Per això, ningú no s'acostava massa al puig des del qual l'edifici abandonat dominava i contemplava tota la panoràmica de la ciutat més important d'aquell país, mig perdut i oblidat pels altres en un racó marginal de la vella Europa.

Tot el món temia l'aparició inesperada d'algun fantasma o monstre indescriptible, perquè, entre altres coses, l'aspecte extern d'aquell palau era, sens dubte, tètric. Una heura espessa i de color verd fosc intens s'enfilava per les parets enrunades i ocultava, completament, la silueta d'unes façanes que havien sigut belles i elegants en una altra època.

Però, sobretot, a la gent li feia por que la malvada Ataülfa visquera en aquell cau de corbs i de rates, encara que, com ja hem dit, a penes es

recordaven de qui era realment. Per a uns, es tractava d'una bruixa capaç d'encantar despietadament només amb la mirada i que s'ho passava bé quan transformava un humà en serp, gripau, cuc o qualsevol altra bèstia llefiscosa. Per a uns altres, per contra, Ataülfa no era cap fetillera, sinó un esperit condemnat a vagar sense descans en el món dels vius com a penitència pels danys causats quan encara el cos i l'ànima li formaven un únic ésser.

En tot cas, si alguna vegada sorgien discussions públiques respecte al tema, ningú no dubtava sobre el caràcter malèfic del personatge. Ni tampoc sobre la conveniència d'oblidar-se'n.

—Si parlem massa d'aquestes coses, espantarem els estrangers! —afirmava sempre algun veí amb la intenció de posar fi al debat.

—Tens raó —afegia també una veïna qualsevol, farta ja de tantes històries—. Si volem que el turisme progressi al nostre país, haurem de deixar de costat tots aquests romanços! No són més que pura superxeria! Enganys o velles cròniques que hem de superar, si volem ser un poble modern!

D'aquesta manera va ser com, a poc a poc, es van esborrar intencionadament de la memòria comuna d'aquell poble uns fets importants que, no obstant tot això, per a mi —que vaig tenir la desgraciada oportunitat de viure'ls ben a prop— formen part d'una història exemplar que no s'hau-

ria d'haver oblidat mai, perquè no sempre és bo tractar d'amagar les males experiències. També d'aquestes es pot aprendre i, sens dubte, és positiu evocar els errors per tal de no tornar-los a cometre. Almenys jo ho crec així i, per això, he considerat oportú relatar la vertadera història de la reina Ataülfa, perquè les generacions futures en tinguen coneixement i eviten que algun dia es repetisca.